

плашиха. Една вечеръ азъ ги намѣрихъ въоръжени надъ Сливенъ, на планината Българка. Между тѣхъ имаше и пловдивци, и желѣзничани, и казанлъчани. Тия момчета се бѣха решили да събератъ селянетъ, да ударятъ на турската махала въ града и да запалятъ конацитъ.

— Какво сте намислили да правите? — попитахъ азъ.

— Да се биеме за своята свобода, — отговориха тия.

Прегледахъ имъ оръжието. Това оръжие бѣше старо, фишецитъ не бѣха добри, барутътъ не хелаше, а момчетата бѣха още млади. Може ли да се воюва съ подобно оръжие? Когато видѣхъ всичкото това, то рекохъ на бждешитъ юнаци да се върнатъ назадъ и да си гледатъ работата, защото времето не е за бунтъ; но тия ми отговориха, че се боятъ да се върнатъ, защото Тотъовиятъ писаръ и нѣколко души свищовлии били хванати и затворени.

— Ако се върнеме въ града, то турцитъ ще да затворятъ и нази, и ние ще да изгинеме въ тъмницитъ, — казаха тия.

— Не бойте се! — рекохъ азъ. — Тотъовиятъ писаръ нищо не знае и никого нѣма да предаде. Освенъ това, турцитъ се боятъ да се не побуни народътъ, и не смѣятъ да ви закачтъ.

Младежитъ ми отговориха:

— Защо ни казвашъ, че не смѣятъ, когато и самъ твърде добре знаешъ колко момчета изгинаха въ тъмницитъ, когато бастисахме кадиятъ? Ти знаешъ така сжщо, че когато бѣше разбиена четата на Ажема при Кортенъ, то множество виновни и невинни българи измрѣха по турскитъ тъмници! А ако е всичкото това